

EL PASTOR DE SANT MAURICI

Amb passos feixucs, enfila l'últim tram del corriol pedregós; recolza el sarró a una jove alzina, sobre les farigoles; i cansat, s'arrapa amb força a la reixa del petit finestró.

La fortalesa caiguda. Pils de rocs. A les poques cambres, sense sostre, una solitària paret conserva la finestra de reixes que el temps ha rovellat, per on ara guaita amb mirada perduda els seus animals.

Unes pasturen, esperant la plàcida remugada de la vesprada, d'altres resten indiferents, amorriades, a l'ombra de l'ermita.

Aquest prat, feu de les corredisses d'infants dels dies d'aplec, on encara ressona el somni llunya de la tenora, enfiladissa com les hores!.

Aquest prat dels primers festeigs clandestins, testimoni de tantes esperances!.

Al costat de la bassa, senyoregen els pins, altius. Recordes...on tantes vegades havíem collit rossinyols i trompetes!. Agafaves una embosta d'aigua i esquitxant riallera la molsa em deies : " Si poses juntes dues gotes d'aigua, els follets sembraran la llavor d'un bolet"

El sol s'endormisca, i arriba el fred dels records. Una ovella fa una llarga correguda. La sents ?. Es la borella, aquella banya-trencada. Potser encara li sents dringar l'esquellot?. Lluny, molt lluny, sonen sis campanades a la torre de Caldes.

Aquest any, si veiessis que seca esta la molsa!. Els follets no han pogut treballar. S'abriga amb la samarra, i mentre el gos arreplega els escamots, xarbot amb la mà, l'aigua verdosa de l'antic abeurador, hi juga i remena...i esquitxa indiferent una i altra vegada la molsa per veure si els follets planten violes a la primavera.

El gos Milu